

Meditacions: La Sagrada Família

Reflexió per meditar el dia que se celebra la Sagrada Família. Els temes proposats són: la família en el pla de Déu; bressol de tot do; el nostre primer apostolat.

«EL SEU PARE i la seva mare estaven meravellats d'això que es deia d'ell» (*Lc 2, 33*). I així estem també nosaltres: sorpresos que Déu s'hagi fet fill, que hagi necessitat una família. Allà aprenem a deixar-nos estimar, a deixar-nos ajudar, a

deixar-nos perdonar. Molt abans que puguem ser conscients hem rebut afecte i cura. Mai serem capaços de *compensar-ho*, i això passa generació rere generació. No és un pes que aclapara, sinó una realitat que ens omple d'agraïment i ens impulsa a correspondre. Gràcies, Senyor, per la família que ens has donat a cadascun de nosaltres!

«Honra el teu pare amb tot el cor i no t'oblidis dels dolors que la mare ha patit per tu. Recorda't que has nascut gràcies a ells» (Si 7, 29-30), diu la Sagrada Escripura. Tenim un deure de gratitud amb aquells que ens han cuidat quan ni tan sols podíem agrair-ho. És just que els nostres pares siguin partícips de la nostra felicitat. Ells han estat, moltes vegades, aquells que han posat en la nostra vida la llavor de la fe i de la pietat.

Sant Josepmaria ens posa davant la missió insubstituïble de cada família: «Quan penso en les llars cristianes, m'agrada d'imaginar-me-les lluminoses i alegres, com ho fou la de la Sagrada Família. El missatge de Nadal ressona amb tota la seva força: *Glòria a Déu dalt del cel, i pau a la terra als homes de bona voluntat* (Lc 2, 14). *Que la pau de Crist triomfi en els vostres cors*, escriu l'apòstol (Col 3, 15). La pau de saber-nos estimats pel nostre Pare Déu, incorporats a Crist, protegits per la Verge Santa Maria, emparats per sant Josep. Aquesta és la gran llum que il·lumina les nostres vides i que, entre les dificultats i misèries personals, ens impulsa a anar endavant animosos»^[1].

L'IMPORTANT en la nostra vida és saber-nos estimats i aprendre a

estimar. I això passa, en primer lloc, dins de la pròpia família. Al mateix temps, és cert que no tot és ideal. Tots estem lluny de ser perfectes. Per això podem demanar ara a Jesús, Maria i Josep que intercedeixin per totes les famílies que travessen dificultats.

Es podria dir que aquest primer cercle social és el bressol de tot do. Allà ens sentim afirmats per ser qui som, ens sentim beneïts i descobrim que també la nostra vida és un regal per als altres. Està inscrit en el nostre cor que tots som fills. Alguns, a més, són pares, altres són mares, pot ser que tinguem germanes o germans... però tots som filles o fills. La vida ens ha estat regalada i hi ha algú que ens espera. Fins i tot en les situacions més difícils, la condició de fill té tanta força que habitualment continua sent un camí privilegiat per trobar Déu Pare.

«Nadal es considera la festa de la família. El fet de reunir-se i intercanviar regals subratlla el fort desig de comunió recíproca i posa en relleu els valors més alts de la institució familiar. La família es redescobreix com una comunió d'amor entre persones, fundada en la veritat, en la caritat, en la fidelitat indissoluble dels esposos i en l'acollida de la vida. A la llum de Nadal, la família comprèn la seva vocació a ser una comunitat de projectes, de solidaritat, de perdó i de fe on la persona no perd la seva identitat, sinó que, aportant els seus dons específics, contribueix al creixement de tots. Així va succeir en la Sagrada Família, que la fe presenta com a inici i model de les famílies il·luminades per Crist»^[2].

A BETLEM Déu s'ha convertit en un de nosaltres. Vol viure la nostra història, el nostre camí i la nostra llibertat. «La família és un signe cristològic, perquè manifesta la proximitat de Déu que comparteix la vida de l'ésser humà unint-se a ell en l'Encarnació, a la Creu i a la Resurrecció»^[3]. És tal la força de la família que podem omplir-nos d'esperança. La capacitat de transformació i sanació que té l'amor en la família és capaç de superar totes les dificultats, per molt aclaparadores que semblin. Les nostres famílies són el lloc escollit per Déu per donar-nos tots els seus regals: el primer de tots, la vida, i amb ella, la fe, la vocació, un nom, l'educació, el temperament, la llengua, un lloc al qual pertànyer... Aquest gran repte va portar sant Joan Pau II a incloure una invocació a la Reina de la Família en les lletanies del Rosari. Des de llavors, milions de veus i cors han demanat a la Mare de

Déu que protegeixi les famílies de tot el món, que totes elles siguin aquest bressol on es renova contínuament la humanitat.

Carn i sang nostra són els nostres pares i germans, i per ells ha de començar la nostra preocupació apostòlica. Així va començar l'apostolat dels primers deixebles de Crist. Andreu, «anà primer a trobar el seu germà Simó i li digué: —Hem trobat el Messies— que vol dir “ungit”. I el va portar on era Jesús» (*Jn* 1, 41-42). I Joan, que amb Andreu va ser el primer a acostar-se al Senyor, va comunicar la troballa al seu germà Jaume i el va preparar per quan Jesucrist el trobés enmig de les xarxes i el cridés al seu servei. És lògic que sant Josepmaria hagi anomenat el dolcíssim precepte al manament de Moisès sobre honrar la pròpia família.

Amb Maria i amb Josep volem
omplir-nos d'admiració. A Betlem,
Déu ha baixat a cada família,
sobretot a les més ferides, per sanar-
nos, acompanyar-nos i descobrir
amb nosaltres el paper decisiu que té
per a cada fill i per a Jesús.

[1] Sant Josepmaria, *És Crist qui passa*,
n. 22.

[2] Sant Joan Pau II, Audiència
general, 29-XII-1999.

[3] Francesc, ex. ap. *Amoris laetitia*, n.
161.
